

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΎΠΟΠΤΟΙ ΚΑΘ' ΕΞΙΝ

Τάσος Αγγελίδης Γκέντζος

1η έκδοση
10.000

ΥΠΟΠΤΟΙ ΚΑΘ' ΕΞΙΝ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Τίτλος: Υποπτοι καθ' ἑξιν
Συγγραφέας: Τάσος Αγγελίδης-Γκέντζος
Θεώρηση δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου
Σελιδοποίηση: Έλενα Ματθαίου
Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος - Αρχέτυπο

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2017: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Τάσος Αγγελίδης-Γκέντζος
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
email: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-40-4

ΤΑΣΟΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ-ΓΚΕΝΤΖΟΣ

Ἵποπτοι καθ' ἑξίν

*Στη μνήμη του παλλού
Αναστάση*

Λανθάνουσες προθέσεις

Η συνάντηση όλων των παλιών συμμαθητών του Αλέξη Δημόγλου θα γινόταν στην Καβάλα μετά από τριάντα ολόκληρα χρόνια.

Οι λανθάνουσες προθέσεις του Αλέξη της τόσο ιδιόρρυθμης κατάθλιψης, της γυναίκας του της Όλγας και του αυτοκόλλητου κουμπάρου τους του Μιχάλη είχαν κλείσει τα σαράντα οκτώ τους χρόνια.

Χρονιά της γέννησης και των τριών το εξωτικό έτος 1964...

Πόσο γρήγορα τελικά γλιστρά πάνω από τα σεντόνια και τις κουβέρτες της ζωής μας ο αλιτήριος χρόνος;

Γλιστρά και ξεγλιστρά πάνω και κάτω από τα σκεπάσματα...

«Φτάσαμε αισίως στο 2012», σιγομουρμούρισε κάτω από τα δόντια του με εμφανή τη συσσωρευμένη πικρία της στιγμής ο αποστασιοποιημένος Αλέξης.

Οι παλιοί συμμαθητές του τον είχαν καλέσει για μια ακόμη φορά να πάει στην Καβάλα. Στις προηγούμενες συναντήσεις τους δεν είχε πατήσει το πόδι του ο αποτυχημένος της παλιοπαρέας. Ούτε δυο ώρες δρόμος δεν ήταν με το αυτοκίνητο του η Καβάλα από τη Θεσσαλονίκη κι αυτός να κάθεται αραγμένος στο μπαλκόνι του, να ρουφά με παθιασμένη μανία το τσιγάρο του και να το σκέφτεται ακόμη...

Ο φόβος;

Δεν είναι εύκολο τελικά να περνά κανείς μέσα από τα στενά δρομάκια της κατάθλιψης ούτε και να προσφέρει τη συντροφιά του στις ευχάριστες σκέψεις.

Οι προθέσεις του Αλέξη Δημόγλου δεν διέκριναν τον ασαφή προσανατολισμό τους.

Έβλεπε δίπλα του τις βιτρίνες από τα μαγαζάκια του τρόμου να τον καλούν και τις σκέψεις των πληγωμένων ανθρώπων της καθημερινότητάς του να μοιράζονται στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα.

Άλλα μαγαζιά είναι κλειστά και άλλα ανοιχτά!

Θα ήθελε η ψυχή του Αλέξη τα κλειστά μαγαζιά να ανοίξουν τις πόρτες τους για να τον υποδεχτούν και θα λαχταρούσε τα ανοιχτά να του έδιναν λιγάκι σημασία και να του φερόντουσαν με κάποια ευγένεια, βρε αδελφέ.

Πόσο καιρό είχε να επισκεφτεί τη μικρή πόλη των μαθητικών ερώτων του, την πόλη εκείνη στην οποία ήταν θαμμένοι η μάνα και ο πατέρας του, την πόλη του παλιού και ανομολόγητου προς τους πολλούς ανικανοποίητου πάθους;

Η Καβάλα...

Δεν τους το αρνήθηκε...

«Θα έρθω στα σίγουρα αυτή τη φορά».

«Πρόσεξε μόνο να μη μας κρεμάσεις και πάλι, Αλέξη!»

«Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση!»

«Και την προηγούμενη φορά τα ίδια μας λέγατε, κύριε Δημόγλου».

«Σου το υποσχέθηκα πως θα έρθω, Γιάννη μου!»

«Πλησιάζουμε πια τα πενήντα...»

«Θέλω να σας δω όλους από κοντά και να σας αγγίξω απαλά με τη ματιά μου».

«Κι εμείς θέλουμε να σε δούμε, Αλέξη».

«Να διαπιστώσω με τα δικά μου μάτια πως έχει φερθεί ο χρόνος στις νεανικές επιδερμίδες σας».

«Θα απογοητευτείς, Αλέξη μου!»

«Να κάνω, άνθρωπε μου, και τις απαραίτητες συγκρίσεις».

«Τίποτε δεν θα κερδίσεις».

«Να πάψω επιτέλους ο ανόητος... να νομίζω πως είμαι ακόμη κανέννας μικρούλης».

«Θα περιμένουμε, λοιπόν, να μας έρθεις στην Καβάλα».

«Εσείς θα είστε ο καθρέπτης μου».

«Δεν τα καταλαβαίνω τα ποιητικά σου, Δημόγλου!»

«Στα μάτια σας θα καθρεπτίσω όλες τις αφανέρωτες ανησυχίες του προσώπου μου».

«Άντε να δω...»

Υπήρχε λόγος στην όλη ιστορία και μάλιστα αρκετά σοβαρός λόγος. Τα πολλά ερωτηματικά, οι ανασφάλειες και οι δεύτερες σκέψεις βασάνιζαν επίμονα όλα αυτά τα χρόνια το κουρασμένο μυαλό του Αλέξη.

Να ρωτούσε στα ίσα τους γνωστούς και τους φίλους στην Καβάλα για τον μεγάλο του έρωτα ή να έκανε και πάλι πίσω; Να μάθαινε τουλάχιστον τί κάνει η Κατερίνα για να ικανοποιήσει κάπως την αρρωστημένη περιέργειά του. Τόσα χρόνια τώρα δεν είχε επιτρέψει στον εαυτό του να κάνει την παραμικρή νύξη σε κανέναν κι ας διατηρούσε με κάποιους από αυτούς μια τυπική τηλεφωνική επαφή.

Τελικά το σκηνικό της νέας σκέψης άλλαξε προς στιγμήν όλον τον δογματικό προσανατολισμό του. Ο Αλέξης παρακάλεσε τον Γιάννη –παιδικό του φίλο από το δημοτικό– και την ξαδέλφη του την Ευγενία να μάθουν τα πάντα για τον αγαπημένο του έρωτα, έναν αισθαντικό έρωτα του χθες που δεν είχε καταφέρει να ξεπεράσει ακόμη.

Την σκεπτόταν συνέχεια την Κατερίνα του!

Αρρώστια ή πάθος;

Μήπως και το πάθος δεν είναι αρρώστια...

Ξεπερνιέται τελικά με τα φάρμακα ή με κάποια αντιφάρμακα της πλάκας ο απραγματοποίητος έρωτας;

Ο έρωτας με έρωτα περνάει;

«Έλα εσύ στην Καβάλα με το καλό κι εγώ θα σου πω τα πάντα», του είπε ο Γιάννης προφανώς για να τον δελεάσει.

Η ξαδέλφη του η Ευγενία τον διαβεβαίωσε με μια δόση στεναχώριας και κάπως διστακτικά πως ο εφηβικός του έρωτας παρέμεινε όμορφος και αναλλοίωτος από τον χρόνο.

Και για να το έλεγε αυτό η Ευγενία... έτσι θα ήταν!

Της γυναίκας αυτής δεν της ξέφευγε ούτε το καλό, μα ούτε και το κακό!

Μια ωραία γυναίκα λίγο πριν από τα πενήντα της, η Κατερίνα του...

«Το μυαλό που έχω τώρα έπρεπε να το είχα και στα δεκαπέντε μου χρόνια...» φιθύρισε χρωματίζοντας τη φωνή του με νόημα ο Αλέξης.

Η φωνή του είχε γίνει ερωτική...

Να την πλησιάσει σε απόσταση αναπνοής την Κατερίνα του, να της χαμογελάσει πονηρά, να την κοιτάξει κατάματα και να της εξομολογηθεί απροκάλυπτα τον γλυκό έρωτά του.

Τι όνειρο...

Κι ύστερα να την κρατήσει στην αγκαλιά του και να τη γεμίσει φιλιά.

Μήπως όμως ήταν πολύ παλιομοδίτικα όλα αυτά που ένωθε για την Ελλάδα του 2012;

Αισθανόταν πως στο τέλος κάτι πάλι θα συνέβαινε και θα του χαλούσαν μονομιάς όλα τα σχέδια.

Περίσσεψε το χαμένο πάθος του με τα χρόνια και δεν ήξερε προς τα πού να το διοχετεύσει, προς τα πού να εναποθέσει τα ξεφτισμένα σύνεργα της ψυχής του.

Το χαμένο πάθος –δυστυχώς για εκείνον– δεν έβρισκε την αναμενόμενη ανταπόκριση που τόσο πολύ λαχταρούσε.

Κι εκείνο το αποκτημένο θράσος της ηλικίας των πενήντα παρά κάτι μαζί με την ψυχρή ωμότητα των τόσο εύθραυστων συναισθημάτων του και με το κυνικό μέρος του χαρακτήρα του, δηλαδή όλα

τα «ωραία» της τωρινής ψυχολογικής του κατάστασης, έδειχνε να τα κουβαλά νυχθημερόν στις ασθενικές του πλάτες.

Μετέφερε υπομονετικά την κατάθλιψη.

Η κατάθλιψη μερικούς τους οδηγεί στην αυτοκτονία.

Κάποιους τους κάνει φονιάδες.

Φιλοξενούσε στις πιο εύθραυστες φωλιές της ψυχής του την πρόστυχη την κατάθλιψη...

Η κατάθλιψη οδηγεί τους ανθρώπους σε αδιέξοδους δρόμους.

Τη φιλοξενούσε και... που και που έκανε παρέα μαζί της.

Όταν είχε τα κέφια του, την έβγαζε και καμμιά βόλτα προς τα έξω για να πάρει κι αυτή τον αέρα της.

Ανατρίχιασε στον βαθύ αντίλαλο της σκέψης του. Αυτός να βρίσκεται λίγο πριν από τα πενήντα... και η Κατερίνα του...

Πώς να τα περνούσε τούτες τις ώρες η αγαπημένη του Κατερίνα;

Άραγε, αν είσαι μόνο δύο βήματα πριν από τα πενήντα σου χρόνια μπορείς να δεις καθαρά πέρα από τις πρεσβυωπικές μονομανίες σου;

Αποκλείεται η γυναίκα αυτή να παρέμενε ακόμη ερωτευμένη με τον άνδρα της;

Ποιά γυναίκα είναι ερωτευμένη με τον σύζυγό της μετά από τόσα χρόνια...

Τα χρόνια της δικής του ψυχής φάνταζαν μπροστά του με ακινητοποιημένα βαγόνια τρένου...

Σε τούτο το σημείο η ορθολογιστική του σκέψη αισθάνθηκε πως είχε ένα μικρό προβάδισμα!

Θα τον είχε κερατώσει άραγε αρκετές φορές η Κατερίνα τον πρώην όμορφο;

«Μακάρι να τον κεράτωσε και μία και δύο και τρεις και δεκατρείς φορές...» εξωτερίκευσε αμέσως τη ζήλια του ο Αλέξης.

Η Κατερίνα που ποτέ δεν είχε δίπλα του, η Κατερίνα που την έβλεπε καθημερινά να περνά από το ίδιο σημείο, η δική του η Κατερίνα, που φυσικά λόγω της έμφυτης δειλίας μιας ξεχασμένης ηλικίας... δεν έγινε ποτέ δική του.

Και δεν ήταν μόνο η δειλία...

Τα κτητικά της γραμματικής έκαναν πάρτι γενεθλίων πάνω από το κεφάλι του, τώρα που αυτή η σεβαστή κυρία, η θλίψη, τον ανάγκαζε να ρίχνει τις νοσταλγικές του ματιές προς το παρελθόν. Να χαϊδεύει με τις ματιές του το παρελθόν!

Χρειαζόταν μέγα θράσος, το οποίο δεν είχε, γυμνασμένο σώμα το οποίο ούτε για αστείο δεν διέθετε, να είναι και λιγάκι δημοφιλής, που δεν ήταν καθόλου...

Πώς δηλαδή ήθελε με τέτοια πληθώρα προσόντων να του κάτσει η κοπέλα...

Κι αυτή βρήκε αλλού όλα αυτά που επιθυμεί η κάθε γυναίκα κι έκατσε στον Σάκη.

Αυτή τη λεπτομέρεια δεν μπορούσε να τη χωρέσει ο νους του Αλέξη!

Δεν ήταν και κανένας πεντάμορφος ο ύπουλος κατακτητής του αξεπέραστου θέλω της ζωής του.

Ψηλότερος ήταν, άντε και γυμνασμένος, άντε και ξανθός...

Πού να πήγαινε να τον ανταγωνιστεί ξυπόλυτος μέσα στα αγκάθια ο καημένος ο Αλέξης...

Άνισος και άδικος ήταν ο πρόστυχος ανταγωνισμός.

Είχε και πολύ ωραία οπίσθια ο Άδωνης, κατά τα λεγόμενα της κουτσομπόλας της ξαδέλφης του της Ευγενίας.

Αυτός ο ενοχλητικός λόγος ενός δικού του ανθρώπου περί των εντυπωσιακών οπισθίων του αιώνιου ανταγωνιστή πραγματικά εξαγρίωνε τον Αλέξη.

Ο γυναίκες, λοιπόν, προσέχουν τα ανδρικά οπίσθια...

Μήπως και οι άνδρες δεν προσέχουν τα γυναικεία οπίσθια;

Ο Αλέξης είχε εντυπώσει τόσο καλά στο θέμα «οπίσθια» που θα μπορούσε να δώσει και τον ακριβή ορισμό τους ως λεξικογράφος.

Τί σου είναι ρε φίλε, το τυχαίο της στιγμής σε τούτη τη ριμάδα τη ζωή!

Τα τουρλωτά οπίσθια του Σάκη του στέρησαν την ευτυχία!

Ο Αλέξης Δημόγλου, η γυναίκα του η Όλγα και ο κουμπάρος τους ο Μιχάλης έχουν μεγαλώσει μαζί από παιδιά. Τριάντα χρόνια μετά την αποφοίτησή τους από το λύκειο, για διαφορετικούς λόγους... βρίσκονται και οι τρεις τους στην Καβάλα, την πόλη των παιδικών χρόνων και των εφηβικών ερώτων.

Το πρώτο βράδυ της παραμονής τους στην πόλη θα είναι μοιραίο για την μετέπειτα ζωή τους. Ο Αλέξης συναντά παλιός τους συμμαθητές σε ένα ταβερνάκι της πλατείας του Αγίου Νικολάου, ο Μιχάλης επισκέπτεται το πατρικό του σπίτι και η Όλγα κρυφά από τον άνδρα της καταλύει σε ένα κεντρικό ξενοδοχείο.

Το άλλο πρωί η γνωστή καθηγήτρια της Φαρμακευτικής Όλγα Γεωργακά βρίσκεται νεκρή στο δωμάτιο της. Τα νέα δεν αναστατώνουν μόνο τους γονείς της νεκρής γυναίκας και την ηρεμία της επαρχιακής πόλης, αλλά και την κυρία Αδαμαντίνα, παλιά παραδουλεύτρια της οικογένειας Γεωργακά και μητέρα του Μιχάλη Γαλάνη.

Δολοφονία ή αυτοκτονία;

Οι ύποπτοι για τον Ηρακλή Κρόκο - τον αστυνομικό διευθυντή της περιοχής - είναι πολλοί. Ο άνδρας της, ο κουμπάρος της, ένας παλιός ανεκπλήρωτος έρωτας του συζύγου της, η νεαρή ερωμένη του Αλέξη η Λίνα, δημοσιογράφοι...

Όλοι τους ύποπτοι “καθ’ ἑξίν!”

Θα καταφέρει άραγε το λαγωνικό του “μικρού Μόντε Κάρλο” να διαλευκάνει την υπόθεση... όπως θα έκανε ο Ηρακλής Πουαρώ;

Ένα εξαιρετικό μυθιστόρημα χαρακτήρων που ξαφνιάζουν τον αναγνώστη με την ανθρωπιά, αλλά και με την πολυπλοκότητα των σκέψεων και των συναισθημάτων τους, ένα ευαίσθητο έργο με μυστήριο, δυνατή πλοκή και δράση που συναρπάζει.

ΩΚ 225

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-40-4

9 786185 284404